

Brassóban, Nagy- s Czérna-utóza sarkán
Papp Ferencz bútorgyárára fűlött,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtti
9—11 óráig küzött,
és Bolonya, kut-utóza 356. sz. alatt
hol minden délután található.
A ap szellemi részét illető minden közle-
mény, valamint az
előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Nagy-küküllőmegyei érdekű közlemények
Horváth László
írasszerkesztőhöz Segesvárra küldendők,
kis-küküllőmegyei érdekű közleménye
Gyöngyössi István
írasszerkesztőhöz Dicső-Szt.-Mártonba.

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- s nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó Brassói, fogarasi, hosszafalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-ászói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és szent-agothai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKENT HARÓMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban. Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas s Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát, Bécsben: Daube G. L. és társa, Haasenstein s Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

129-ik szám.

Brassó, Kedd, november 12-én.

V. évfolyam. 1889.

Álláspontom.

IV.

A skandalum sikeréhez hozzájárultak a brassói dalárda vezetői, dr. Weisz Ignác és Nagy István magánzó. E két utóbbiról hallgatók, mert mindkettőnek több érdeme van a brassói Emke és főleg Nagy Istvánnak a belvárosi óvoda — körül, hogysem őket ez egyszeri személyeskedés miatt teljesen elítélném. Mindketten gyűlölik Sztérényit, ők tudják miért;*) de személyem ellen nem volt s talán ma sincs kifogások.***) Legfennebb azt vették tőlem zokon, hogy miért nem szakítok Sztérényivel, a kit az ő hitők szerint, olyan sokan gyűlölnék. Nem hallgathattam tanácsaikra, mert nem volt okom, miután Sztérényi a titkári állást kifogástalanul töltötte be.

A magyar dalárdát senki sem pártolta Brassóban melegebben, mint Sztérényi; őt kérte fel 1886-ban az itteni Emke választmánya, hogy írjon a dalárda érdekében meleghangu, lelkesítő cikkeket. Őt bizta meg képviselővel a dalárda jubilaumán az Emke központja. Midőn a dalárda egy előadását a „Brassó“ kritikusa szigorúan elítélte, Sztérényi azt is megengedte, hogy a dalárda tagjai írják meg a tudósításokat. Ennyire ment Sztérényi kímélete a dalárda iránt s midőn ezt nyíltan bevallotta, czáfolatul az ellene emelt vádnak, hogy t. i. rosszindulatu a dalárda iránt, ezt is vád gyanánt hozta fel ellene Moór Gyula, csak hogy nagyobb botrányt idézzon elő.

A dalárda szegedi kirándulása alkalmával én irtam meleghangu cikket a „Brassó“-ban, midőn diadallal tértek haza, Sztérényi irt lelkes vezércikket s tért nyitott a diadal leírására. Eddig nem volt baj, de mert a szeptemberi előadás nem sikerült úgy, mint szerintem is megérdemelte volna a dalárda: kiütött a baj. Két dalárdai tag, Biró Sándor és Józsa Mihály, keserű szemrehányásokkal illeték a pártoló közönséget. E jogot senki tőlük el nem tagadhatja; de másfelől Sztérényinek is joga volt a

közönséget a támadók ellen védelmébe venni. És ő ezt tette, semmi mást. A támadás és védelem sebekkel szokott járni. Ez az egész tollharcz azonban alkalmul használtatott fel arra, hogy Sztérényi ellen gyűlöletet szítsanak. Még ez sem lett volna baj, de a dalárda tovább ment, magáévá tette Józsa Mihály polémiáját, holott a polémiára nem hatalmazta fel és mert a lap szerkesztője egyuttal az Emke titkára is volt, a személyes gyűlöletet odáig vitték, hogy szeptember 12-én a főreáliskola-épület megnyitása ünnepségén készséggel közreműködtek, — ezt jól is tették — de már október hó 27-én a „Székely Mózes“ ünnepségén való közreműködést, bár erre nemcsak hivatalosan felkértük, sőt elnökét személyesen is megkértem, még is megtagadták. Okul azt adták, hogy a dalárda beszüntette nyilvános működését s hogy Sztérényi a dalárda tagjait lapjában közlött cikkeivel lehangozta. Ebbe is belenyugodtam, bár nem vártam volna attól a dalárdától, melynek előadásairól soha el nem maradtam, zászlóját emlékbeszéddel én avattam fel, 25 éves jubilaumán a brassói magyarság nevében én üdvözöltem.

Mit használ nekünk, ha a dalárda Szege-den diadalt arat s itthon nemzeti ünnepeken sztrájkol? És sztrájkol a mi pénzünk, a mi áldozatunk árán!

Ha megtagadták, bár a pártoló tagok és a hős fejedelem emléke iránt való tekintetből felejtetni kellett volna a sérelmet, de még ezen is átestünk volna, a minthogy szépen át is estünk. Azt azonban a dalárda tagjai határozottan elhagyhatták volna, hogy ok nélkül a Sztérényi elleni tüntetés színhelyéül épen az Emke közgyűlését tüzték ki. Nekik nem volt semmi okuk Sztérényi ellen tüntetni, ő nem bántotta a dalárdát, ő a dalárda egy tagja támadásaival szemben védte a közönséget, de nem támadta a dalárdát, mely ellenkezőleg öt évi támogatásáért köszönettel tartoznék neki. A dalárda fennállását ő is szükségesnek tartom, de a szervezetben változtatni kell. Eltekintve ettől, tiszteletben kellett volna tartani az Emkét, melynek amugy is elég rosszakarója van. Mert mit ért el a dalárda azzal, a mit tett? Több pártoló tagot fog-e így szerezni, mint szerzett volna úgy, ha rám hallgat, ha énekével emelte

volna az ünnepséget és bevárta volna dr. Weisznak a dalárda érdekében beadott indítványát? Tegye most már jóvá, ha tudja a dalárda, a megtörtént botrányt, melynek lefolyásában tagadhatlanul igen nagy része volt, ha nem is mint testületnek, de mint egyeseknek. Gyűjtson most már pártoló tagokat, próbálja meg, hogy hányat fog kapni. Várja be, míg a közönség, míg a pártoló tagok fognak hozzájok menni és kérve kérni, hogy működjenek. Nemcsak az én lelkemet törte össze a főesperes indítványa, tapsa és kiabálása; de megérzi ezt a dalárda is, és megérzi a közművelődés. Falra hánytam a borsót, midőn a dalárda elnökét figyelmeztettem, hogy gondolják meg, miszerint Brassóban minden magyar egyesület és minden magyar iskola megannyi szent lánczszem, melyeknek egymással szoros összeköttetésben kell állaniok egy magasabb czél, t. i. a magyar nemzeti közművelődés érdekében. Ma csak annak tudata fáj nekem, hogy a dalárda tagjai között, kik a Székely Mózes ünnepségen közreműködni nem akartak, kiváló műveltségű egyének is vannak. Ezekről elvártam volna, hogy győzzék le a személyes tekintetet s ne nyujtsnnak alkalmat a brassói magyar társadalomban olyan botrányra, melyet ez idő szerint helyrehozni alig lehet.

Én részemről hálával ismerem el azt, hogy abban a gyűlésben személyem ellen Moór főesperesén kívül sértés nem történt. A főesperes ur minden alkalommal úgy tünteti fel a dolgot, hogy én az esperességek ellensége vagyok. Ezt ezennel valótlanságnak nyilvánítom. Az esperesség iránt mindég a legjobb indulat vezérelt, soha vele semmi bajom sem volt. Csak Moór Gyula főesperes ur intézett személyem ellen folyton támadásokat csak vele, mint személylyel volt mindég bajom, támadtatva általa; ne azonosítsa ő magát az esperességgel. Emez intézmény, ő személy. Ha állásomról lemondottam, azt azért tettem, mert a főesperes ur azzal vádolta az elnökséget, hogy az Emke központjához hamis jelentéseket tett, mert szolidaritásban állok azzal a tisztviselő társammal, kivel négy éven át végeztem az Emke ügyeit s végeztük felettes hatóságunk meglegedésére, mely azt mondta rólunk hogy ilyen vezetést kívánna hazarészünk min

A „BRASSÓ TÁRCZAJA.“

S z a b a d b a n .

A terebélyes fák elhervadt lombja
Zizegve hulkodgál a földre halomba.
Az őszi napsugár fáradt szemmel néz szét
Felderíteni a föld bus, hervatag képét.

Nincs énekes madár a megfosztott ágon,
A hűvös szél lebeg lassu röptű szárnyon.
Elhagyott kis fészek tűnik fel itt-amott,
Mit gondos lakója rejtett helyen rakott.

Jer hitvesem, járjuk be a komor tájat,
A hol az enyészet nagy munkáján fárad:
Itt látod, diszben a mosolygó kikelet,
Jer, merengjünk el most koporsója felett.

Lám a napfény tüntén hervad fű és falomb,
Bucsut az életnek halkan, snsogva mond.
— Mint a kit mégviselt sorsának a terhe —
Csendesesen száll alá a pihenő helyre.

A dicső természet ez ünnepét nézve,
Egy közös vonás bir busongó érzésre.

A sziv melege bár hő sugárit ontja,
Lassan mégis hervad ifjúságunk lombja.

Éltünk fénylő napja idővel ha bágyad.
A lélek elveszti az életi vágyat;
S nyugalomra térünk, mint a hulló haraszt, . .
Csak a hitben leve egy második tavaszt.

Jádó Lajos.

Hü maradt.

— Novellette. —

Irta: Keményffy K. Dániel.

Egyszer szeretett Gályai Gizella, egyszer csalódott és egyszer gyógyult meg.

Ugy örült, mikor mellette ült Szirányi Miklós és beszélt a bűbajos vidék nevető egéről, a kék Balatonról, a virágos mezőkről; mikor ráveté szellemes szemét s vele kaczagott oly üdén, oly természetesen, oly szívből fakadón; mikor megfogta kezét s beszélt arról az égő érzelemről, mely egész lényét átsugárzá, mint a fény.

Ugy rémlik . . . mintha csak tegnap történt volna. A reszkető lombok alól elővillanva, mint a napsugár, kipirulva egész kis virágos rétet czipelt magával a leányka . . . Pihégve veti magát a gyeppadra kiválogatja a sok virág közül a legszebb rózsát, s odatűzi az ifju gomblyukába. Egymásra néznek. Az ifju ajkához emeli a virágot tűző kezét és halk „köszönöm“ őt rebeg. Mélyen néz azokba a szép szemekbe, melyek mélysége megmérhetetlenül mély, és a

És Margit? . . . Ajkán futó mosoly vonul át, aztán természetes könnyedséggel fölkel, karját az ifjúba fűzi s visszasétálnak az erdei házhoz.

Mily ártatlan együttlétt!

Jelenéséből mindig visszamarad egy sugár rózsafátyolon lebegve, mint bűvös álmokép.

Gizella alig tud szólni. Sirva fakad. Szívét úgy szorítja valami . . .

Tavasza volt. Napsugár a levegőben, rügyező élet a földön, — egy leányka szíve mégis megdermedt el-fásult.

Miklós völegény lett.

De nem Gizelláé, hanem másé.

Mily könnyen lemondott a szegényről, mert gazdagott talált helyette!

De míg a szegény Gályai Gizella szívét adta, a gazdag Serényi Kornélia csak pénzét. És Miklós, kitől a fővárosi élet zajos élveiben eltávozott a nemes jellem nemtője — oda dobta szívét, kezét a pénzért; oda dobta azt, kit egykor szeretett, ki őt szerette. A kinos csalódás örvényébe a „háziur“ czimért.

A mint Gizella meghallotta e hirt, elaléltan omlett özvegy anyja karjaiba. A betegség hetekig ágyához szegelte. Mikor aztán ujra kilépett a küszöbre, azzal a reménnyel, hogy kitartása, erős akarata s a munka leküzdi a csalódást, s idővel feledni fogja a múltat, az a halvány búsos nap, az az a tűz

den vidékére, s mert láttam, hogy olyan gyűlésen, melyben a jelenlevőknek fele sem volt Emke tag, általam akarnak erkölcsileg megbélyegeztetni olyan embert, előkelő államhivatalnokot, kinek én négy évi becsületes működését becsülni tanultam. Egy férget sem szoktam eltaposni; hogyan vállalkozhattam volna ilyen mire embertársam és hazámfia irányában. A „Gazeta“ gúnyolhatja, hogy Szerényi zsidó volt, ha még ez is gúny; a főesperes ur taposolhat, gúnyos „Ezt akartuk“ kiáltással fizethet négy évi becsületes munkásságért, mert ezt teheti; de tőlem nem várhatta senki azt, hogy úgy jutalmazzam meg a hazának ingyen tett leghivebb szolgálatot, mint azt a főesperes ur követelte.

A főesperes ur tapsa véghetetlen rosszul esett, mert érzem, tudom, hogy nem érdemeltük meg. De megvigasztal annak tudata, hogy megmentettem egy becsületes, munkás ifjú embernek, egy államhivatalnoknak becsületét, és meg vagyok győződve, hogy eljő az idő, midőn a főesperes ur is így fog felkiáltani a Krisztus keresztje alatt álló római századossal; „Bizony ez ember igaz volt.“

Ne adjon Isten soha a brassói Emkének hűvebb, pontosabb ingyen tisztviselőt, mint a minő Szerényi József volt, kiről az áll az Emke központja 1888. évi jelentésének 30. oldalán, a brassómezei választmányról írva: „s legkülönösebben Szerényi József szerkesztő, a fiókválasztmány fentebb kiemelt önfeláldozó titkára, kire nem mondhatunk több dicséretet, mint ha azon óhajunknak adunk kifejezést, vajha hazánk minden vidékére jutna egy-egy Szerényi Józsefünk.“ Mint ember, mint szerkesztő ő is hibázhatott, mert ki csálthatatlan az élők között? De ezt az Emke addig itt szentül megőrzött szép hírnevéért el kellett volna nézni, vagy más uton kérni tőle elégtételt, ha bántott valakit, melyet ő bizonyosan megadott volna.

Adja a magyarok istene, hogy a f. évi október 28-ki Emke gyűlés jelenetei többé itt soha elő ne forduljanak. Legyen ezen egylet örök időken át szent oltár, melyen áldozunk a hazának, de egymásnak becsületet, jó hírnevét ne áldozzuk.

Koós Ferencz,
kir. tanácsos tanfelügyelő

Külföldi szemle.

Brassó, 1889. nov. 11.

Szentpétervárról ismét kedvezőtlen szél fu. Ott most a császár s német császár berlini találkozásának kedvező eredménye Vilmos német császár konstantinápolyi útja által újra kérdésessé vált. — A bizalmatlanságot a német császár újabb látogatása Umberto királynál és az innsbrucki találkozás még fokozza. Nem csekély izgatottság uralkodik ama lehetőségre, hogy a jelenlegi bolgár állapotok továbbra is megmaradnak. A „Novoje Vremja“ konstantinápolyi jelentése szerint a porta nem idegenkedik sem Coburg herceg elismerésétől, sem a békeligába való belépéstől, mert Oroszország befolyása Bulgáriában Konstantinápolyt fenyegetné. A politikai körök izgatottsága annál nagyobb, mert a pénzügyminiszter beleegyezvén, a nem tudni mi célból kiesztelt jutalékkölcsönbe a nemesi

nélküli szemek mást mondtak, az a méla, csendes elmerülés mást jelentett.

Mig azelőtt énekével, kacagásával betöltte a mezőt, erdőt, — ajka most néma maradt; néha, de csak ritán nyílt meg, hogy sohajtson. Szomorúan járt-kelt a kanyargó utakon, olyan volt, mint egy megtört virág. Szemeiben a csalódás könyve csillogott, melyet alig volt ereje elrejtetni. Az egykor kedves rózsától szomorúan tüzte keblére a letépett rózsát, könyeivel áztatva. De a rózsza, mintha értené a könnyeket, bánatosan hajtja kelyhét a tört kebelre. És mig a természet oly mosolygó volt, mig a napsugarak csókjai fel szárították a virágkelyhek harmatát... ott fenn a felhők közt is látta valaki a szenvedőt, megsajnálta és elvette kinyját.

Harczi zaj tartotta lázban az országot. A fegyvert fogható férfi fegyvert fogott a szabadság és alkotmány védelmére.

Szirányi Miklós is — ki fél év alatt elveszté nejét — ott hagyta grászot otthonát és mint önkéntes ajánlotta fel karját és életét hazájának. Közdött és a halált kereste.

(Vége következik.)

bank részére, a háboru-párt meg van fosztva ama bizalmától, hogy a pénzügyek terén minden eshetőségre gondoskodás történt.

Hazánk figyelmét most leginkább a cseh tartománygyűlés köti le. A felirati vitának, melyről már megemlékeztünk, f. hó 9-én lett vége. Mindkét részről többen szólaltak fel. Rieger a zárszóban hatásosan védelmezte a többség álláspontját és zajos tetszés között utalt az uralkodó és a nép közötti kölcsönös bizalom szükségére. Az erre következett névszerinti szavazásban a többség javaslatát, hogy t. i. a tartománygyűlés napirendre tér az ifjú csehek felirati javaslata felett, 113 szavazattal 47 ellenében elfogadták. A karzatokat a nagy zajongás folytán az elnök kiűrtette.

Bismarck herceg birodalmi kancellár f. hó 9-én este a következő táviratot kapta Vilmos császártól, Corfuból:

„Utazásunk Stambultól idáig gyönyörű volt. Az időjárás pompás. A tengernek és partjainak színpompája páratlan szép látványt nyújtott. Az idő tegnap oly derült volt, hogy a Peloponnesusnak mind a három csücskét és a közöttük elterülő szárazföldet egyszerre láthattuk, a mire eddig még nem volt példa. Mindnyájan jól érezzük magunkat. Vilmos.“

Milán király csak azért utazott a szerb fővárosba, hogy a viszonyt Sándor király és Natália anyakirályné közt rendezze. Minden egyéb híresztelés teljesen alaptalan.

Franciaországban ismét miniszterváltás van, a minisztertanács már elfogta Krantz tengerészeti miniszter lemondását.

Hol az igazság?

II.

Sértőnek mondta Józsa ur a „zavaros“ jelzöt, midőn az általa követelt tiszta tudomással szemben azon állításait, hogy „1865-ben Kerestély helyét Benedek Samu foglalta el; a vezető karnagy elhagyja állását; helyét Koller Ferencz foglalja el 1865 végén“ zavaros tudomásként neveztem s igazolásul szóról-szóra ezt mondja: „Hogy Benedek ur 1865 február hó 24-én vette át a karnagyságot Kollertől, azt a hiteles jegyzőkönyv igazolja.“

No már bátor vagyok kérdezni, ha a jegyzőkönyv igazolja, hogy Benedek Kollertől vette át a karnagyságot, mi módon következhetett Benedek a Kerestély helyébe s viszont, ha Koller 1865 végén foglalja el a karnagyságot, hogy következhetik helyébe ugyanazon év február hó 24-én már Benedek ur? Ítélt meg a t. közönség, lehet-e a fehér feketének, a zavaros tisztának nevezni? avagy sértő jelzés e a fentebbi zavaros állításokat zavarosoknak mondani.

Hogy a jegyzőkönyvek volnának zavarosak, az anoyival kevésbé valószínű, mennyivel világosabb, hogy Józsa ur zavar; épen azért, midőn abból merített sejtelmét írja, arra épen semmit sem lehet adni. A ki azt is képes elferdíteni, a mi schwarz auf weiss tisztán áll, annak sejtése semmi bizonyító erővel nem bírhat.

Benedek karnagy nevét én csak annyiban hoztam fel, a mennyiben J. ur téves állításaiban benne voltak Azok Benedek urra nézve csak akkor lennének nem kedvezők, ha a J. ur állításai igazak volnának. Miután azonban J. ur, mint fel van mutatva, a jegyzőkönyvet meghamisítva reprodukálja s ahhoz hamis sejtést told hozzá, nem fogják azok senkinek jó hírnevét megcsorbíthatni. Legfennebb annyit mondhat reá az egyszeri emberrel B. ur is: „Jó barátomtól örizzen meg az Ur; ellenségetől majd megörzöm magamat magam is“. J. ur azt írja; „1865-ben Kerestély helyét Benedek Samu foglalta el“ „Kicsinyes érdekek következtében surlódások fejlődnek ki a működő tagok közt a vezető karnagy elhagyja állását, helyét Koller Ferencz foglalja el 1865 végén. És ennek dacára állítja hogy ő a Benedek ur lemondását a surlódások kifejezésével kapcsolatosan „sehol és soha nem mondotta. Már pedig felhoz J. ur röpiratában egy tudományt a logikát. E szerint a Kerestély és Koller között lévő karnagy alatt törvén ki a surlódás, minthogy 1865-ben állítása szerint Kerestély helyébe Benedek következett, igen természetesen az ő állításaiból az következik, hogy a surlódásnak Benedek alatt kellett kifejlődni s az a vezető karnagy, a ki ekkor elhagyja állását, nem más lehetett, mint Benedek ur. Hogy azonban mindez csak J. ur állításából következne, mondani is felesleges, mert Kerestély és Koller között sem Benedek, sem más karnagy soha sem is létezett következésképp ez alatt semmi féle surlódás ki sem fejlődhetett.

Józsa ur csak félig-meddig ismeri el, hogy a dalárdában különböző osztályuk megfértek, a mennyiben Alsó és Sárdy urakat bepusztítja ugyan oda

de már Kerestély és Kelemen urakat nem. Azonban az igazság nem alku tárgya, hogy abból le lehessen hagyni Én nem alkuszom, Kerestély és Kelemen urak oly lényeges alapító tagjai voltak a dalárdának, hogy náluk nélkül az alig létesülhetett volna.

Kerestély ur, mig a dalárda saját kebeléből választott magának karmestert, épen ezen igen lényeges tagja volt az intézetnek. Kelemen urra nézve pedig vannak ma is elég akkori tagok, lehet tőlük maig is felvilágosítást kapni.

De legsajátságosabb Józsa urak azon eljárása, hogy a részvétlenséget és közönyt a Víz József és Rápolyt urak beszédeivel akarja a közönségre rásütetni. Vajjon hárgunak tartja-e ő a világot, hogy ily silány fogással hiszi félrevezethetni? Józsa ur jól tudhatja, hogy Víz és Rápolyt urak 1874 után elnökösködtek, tehát ők a kérdés alatti időről nem szólhattak; az is teljes tisztaságban áll előtte, hogy itt az azelőtti időről van szó, mert maga szó szerint felhozza mindjárt kezdetben szavaimat „a 21 év első fele. Miért beszél hát félre mint Bodoné, mikor a bor árát kéri? Azt hiszi tán, hogy helyes azon elv alkalmazása, hogy „ignota fallit.“

Lám, nem az álarcz félelmes, hanem az, ha valaki saját arcában visel álarcot. Ettől tessék Józsa urnak irtózni.

Mindezek után azt írja J. ur, hogy „ez a tényállás. De már t. i. mi? Az-e hogy 1875=1865? s hogy ő állításaihoz ragaszkodik s az azok cáfolására felhozott sértő jelzöket elnem fogadhatja Az elsőre nézve, hogy Józsa állításait fenntartja vagy nem, semmi szavam nem lehet.

Az neki személyes ügye, hogy ő mit higgyen és mihez ragaszkodjék. Hiszen állításait, ha ő nem tartja, a felhozott támogatás bizony nem fogja egy perczig is tartani. A másodiknak azonban ellene kell, hogy mondjak, mivel elsőben is az én jelzőmben semmi sértés sincsen, s azért annyival kevésbé szenvedhet J. ur a megsértett mártírt, mert az nem is a J. ur személyére, hanem az általa pretendált tiszta tudomásra volt alkalmazva. De továbbá azt ő már tettelesen el is fogadta, csakhogy a felelősséget érte a jegyzőkönyvre akarja hárítani, midőn azt mondja: *ludsum csak annyiban lehet zavaros a mennyiben zavarosak a jegyzőkönyvek*“ De hogy nem a jegyzőkönyvekben van a hiba, hanem azoknak tiszta szavai vannak megváltoztatva és hamis sejtellemmel félre csavarva, azt fennebb kimutattam.

A tisztelt közönségre bizom azért megítélni, hogy „hol van az igazság?“ s hogy vajjon nekem, a ki azon eseményeknek közvetlen szemlélője voltam s tisztelettel kell, hogy ma is visszaemékezzem azon lelkes uttorókra, a kik az akkori viszonyok nehéz akadályaival szembe szállva, az első dalárdát megalapították s áldozatkész társadalomra, mely a tántorgó gyenge kisdedet, ha talán vagy egy egyes kivétel lehetett is, de általában kétségtelen szíves pártolásával gyámolította, vajjon lehetséges volt-e fel ne szólnom, midőn épen most, mikor a körülünk lévő idegen elemek élénken visszhangoztatják a közöttünk támasztott egyenetlenség és hirdetett részvétlenség vádját, az akkori dalárda és társadalom képét a megérhetlenség, visszavonás és részvétlen közönyösség minden áron rászörni akar szennyével méltatlanul dobáltatni látom?.

A magyar társadalom
egyik tagja.

Székely Mózes emlékezete.

Írta: Koós Ferencz.

(Vége.)

A kik a csatából megmaradtak, Székely Mózes-sel együtt menekültek Görgény felé. Mihály vajda Erdély elfoglalása után megemlékezvén Székely Mózes vezetéséről, összes hadseregének fővezérévé tette. Miután Mihály vajda Moldvában a lengyelek ellen vívott ütközetet elvesztette, Székely Mózes onnan ide a Barczára vonult vissza és Bolfalván és Földváron táborozott. Itt kezdett értekezni a kapitányokkal és hadnagyokkal a Báthori Zs. állapotáról. „Azokat mint magyarokat, hazájokhoz, nemzetiségükhöz való jó akaratra indítá, hogy ne szenvedjenek olyan ugranust, hogy ilyen nemes nemzetiségen az oláhok uralkodjanak; elméjüket, akaratjokat minden jóra indítá.“ Székely M. volt Mihály vajda bukásának legfőbb tényezője Miriszlónál 1600. szept. 18-án; bár ő Mihály vajda bosszuja eől Segesvárról Lengyelországba menekült. Főtenyező volt Báthori Zsigmond visszahozatalában.

Erdély szabadságáért vívta 1601. augusztus 3-án Goroszlónál és 1602. július 2-án Tóvisnél Basta ellen elvesztett csatákat. Ezért lett a dus főurból földönfutó menekült. Ezért vesztette el 1602 aug. 23-án a medgyesi országgyűlésen minden jószágát. Azonban épen ezek által lett ő az erdélyi szabadelvű pártnak legnépszerűbb pártvezére.

Básta kényuralma okozta azt, hogy midőn 1603. tavaszán a népszerű menekült Temesvárról Erdély fel-szabadítására megindult, képes volt 3 hónap alatt úgy érkezni Brassóig, hogy idáig egyetlen ütközetet sem vesztett el.

Itt azonban 1603. július 17-én d. u. elvesztette nemcsak a csatát, de hazájának szentelt felszázadra erjedő életét is.

Uraim! Nekünk késő unokáknak jutott a szere-ncse, hogy márványtáblával örökítsük meg nevét a hős fejedelemnek, kinek neve méltán foglalhat helyet a Losonczy, Dobó, Szondi és Zrinyi Miklós hősök ne-vei mellett.

Az eszme, t. i. a szabadság eszméje, és a ha-zának lángoló szeretete van itt ma megdicsőítve. Ez emléktábla azt hirdeti ma nekünk, azt hirdetni a késő utódoknak, hogy a magyar minden időben képes arra, hogy csatára szálljon a haza ellenségeivel hazá-jáért, királyáért, szabadságáért; kész minden időben feláldozni életét, vérét e szent háromságért, de rabszol-gája nem lesz soha senkinek.

A szabadság zászlóját, melyet a papírmalomnál Székely Mózes kezeiből a tulerő kicsikart, két év múlva Boeska már magasan lobogtatta, 10 év múlva pedig Bethlen Gábor teljes diadalra juttatta. Nem a szűkebb körű Erdély, hanem az egész magyar haza zászlója volt az, melyet azután Thököly, Bethlen Gábor és Rá-kóczy hordoztak meg. Ezekre czélozva zengette nagy költőnk Vörösmarty:

»Szabadság, isten hordozák
Véres zászlóidat,
Elhunytanak legjobbjaink
A hosszú harc alatt.
És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Megfogya bár, de törve nem,
El nemzet e hazán.«

Legjobbaink egyike drága emlékezetének szen-teltük ezt a kegyeletes ünnepet.

Fogadják azon lelkes hazafiak, kik ezen már-ványtáblának költségeihez önkéntes adományaikkal hozzá járultak, az Emke legáltalánosabb köszönetét.

Most már lehull arról a tábláról a lepel és ol-vasandja mindenki mostantól századokig, hogy:

»Hős Székely Mózes feje itt porhadt koszorútlan,
Ámde a hű kegyelet köbe iratta nevét.«

Dicsőült vértanu, bátor hős, rendületlen hazafi. a szabadság nemtője örködjék álmaid felett! Ezt ki-vánja neked az E. M. K. E. nevében az annyi véres küzdelem után szabadságát kivívott magyar nemzet,

Küküllőmegyék rovata.

Közigazgatási bizottság.

Dicső-Szentmárton, 1889. nov. 6-án.

Kis-Küküllő vármegye közigazgatási bizottsága havi rendes ülését f. hó 5-én tartotta meg gróf Beth-len Gábor főispán ur elnökle alatt.

A főispán ur délelőtt pont 10 órakor a gyűlést megnyitván, előterjeszti, hogy sajnosan tapasztalta, hogy a törvényhatósági utaknak a községeken átvonuló szakaszai szerfelett rongáltak, sárral telvők, és ily nyo-moruságos állapotban a közlekedési érdekekre kétség-telenül hátrányosak, miért is kívánatos, hogy a köz-ig. bizottság ezen visszas helyzet megszüntetése iránt in-tézkedjék; ennek következtében határozatilag megbizsa a köz-ig. bizottság a vármegye alispánját, hogy a tör-vényhatósági utak rongált átkelési szakaszait a megyei közmunkaerőn kívül esetleg szükséges külön községi közmunka-erővel is mielőbb helyeztesse jó karba, és a fennálló törvényes szabályok alapján gondoskodjék arról, hogy a törvényhatósági utba benyúló községi és mezsei utak az előirt távolsági méreteken porondos kavicssal fedeztessenek.

Hilibi Gál Domokos alispán jelentése szerint beér-tezett a múlt hó folyamán 968 drb. ügyirat, mely ekekély kivétellel elintéztet nyert.

A személybiztonságot illetőleg jelenti, hogy a rad-nóthi főszolgabíró azt a jelentést tette, hogy Gyulas községében nyáradtói Rostás Miklóst, János fiát, okt. 25-én éjjel annyira megverték, hogy ennek követke-zében Rostás Miklós meghalt. A tettesek letartóztatnak és a bíróságnak átadattak.

A vagyonbiztonság a rendes állapotoknak meg-felelő volt.

Az állategészségügyre vonatkozólag jelenti az alispán, hogy az országszerte járványszerűleg elterjedt száj- és körömfájás betegsége a vármegyét sem kerülte el; nevezetesen Erzsébetváros városban, V.-Udvarhely, Gondorf, Domáld, Nagyekemező, Körös, Pocsfalva, Ha-nanglabb, Héderfája, Bernád, Bonyha, F.-Kápolna, Felsőszupatak, Laczkod, Czapó és Szász-Dánya közsé-gekben lépett föl. A betegség elfojtása és terjedésének meg-gátolása érdekében a szükséges intézkedések meg-lettek.

György-Pál, pénzügyi igazgató jelentése szerint a kincstári tartozások s ezek között az egyenes adók 4-ik évnegyedi esedékes részlete, valamint a f. évi október hó 1-én esedékessé vált s a f. évre kirótt hadmentességi díjak behajtása tekintetében erélyesebb intézkedések válván szükségessé, állami végrehajtók alkalmaztattak több helyütt. Október havában sem fizetési halasztás, sem házaadmentesség nem adatott.

Moldován Basil, árvaszéki elnök jelenti, hogy a múlt hóban beadott 558 ügydarab, hátralék volt 30, összesen 588, melyből elintéztetett 499, el-láttatlanul maradt 59 drb.

Kerekes Béla kir. segédmérnök a közmunka-és közlekedést illetőleg jelenti, hogy az államuton a f. évre engedélyezett 567 kavicsshalomból a hó végeig még mindig csak 245 elfogadható halom lett kiszol-gáltatva.

Az utak általában jó karban vannak.

A törvényhatósági utakon a közmunka leszol-gálása a mezsei munka apadásával ismét lendületet vett, különösen a radnót—dicsőszentmárton—medgyesi hadászati út 10—13. klm. szakaszának áthelyezése folytán fogamatba vett földmunkák végrehajtásánál kellő eredmény mutatkozik.

Dr. Felszegi János, vármegyei főorvos je-lenti, hogy a közegészségi viszonyok teljesen kedvezők voltak.

Horváth László, kir. tanfelügyelő örömmel jelenti, hogy a mezsei gazdaság bevégeztével az isko-lázás a vármegye minden pontján kezdetét vette, sőt általánosán megjegyzi, hogy a tanítási kedv emel-kedésének jeléül öröndetes jelenség, hogy a nagyobb községekben a felekezeti iskolák is oly népesek, hogy abba nem vehetnek fel más felekezetheli tanulóit.

Theil István, kir. ügyész jelenti, hogy a kir. törvényszéki fogházban 72 elítélt és 2 vizsgálati fo-goly volt letartóztatva.

Több kisebb-nagyobb ügy elintézésével az ülés véget ért.

Helyi és vidéki hírek.

Kérelem. Lapunk azon tisztelt előfizetőit, kik előfizetési díjaikkal még hátralékban vannak, tisztelet-tel kérjük hátralékaik mielőbbi szives beküldésére.

Az első hó. Tél van: városunkban vasárnap óta. Az utcákon, háztetőkön, köröskörül mindenütt a he-gyeken meglehetősen nagy hó fekszik.

Személyi hírek. Gróf Bethlen András főispán ur szombat d. u. óta városunkban időzik. — Sán-dor József Emke-főtákar szombaton d. e. városunk-ban érkezvén, itt időzött tegnap estig, a mikor köte-lessége ismét hazaszólitotta a mai igazgató választ-mányi ülésre.

Szász Domokos Brassóban. A fennkölt szellemű erdélyi ev. ref. püspök: Szász Domokos, szombaton d. u. érkezett városunkba. A pályaudvaron az egy-háztanácsnak mintegy 40 tagja fogadta, kiknek nevé-ben Molnár János lelkész üdvözölte hatásos beszéddel, melyre a püspök ur megható és megkapó beszéddel felelt, megköszönve a szívélyes fogadtatást. Az »Euró-pa« szállodából, hova a 20 kocsiából álló kíséret kö-vette, azonnal az új templomhelyre ment a püspök ur, a hol grf. Bethlen András főispán, mint főgondnok, is megjelent. — 4 órakor zártkörű értekezletet tartott a püspök ur az egyház több tagjával, — majd 6 órakor presbyteriális gyűlést tartott, melyen megbeszélte a templom-építés ügye. — Este vendége volt Sztér-nyi József kir. iparfelügyelőnek, hol ott voltak még többek közt: Sándor József Emke-főtákar, Koós Fe-rencz kir. tanácsos-tanfelügyelő, Csizsér Gábor ev. ref. esperes és Molnár János ev. ref. lelkész. — Vasárnap d. e. 9 órakor isteni tiszteletet tartott a püspök ur az ev. ref. templomban, mely alkalommal oly nagy-hatású, hatalmas szónoklatot tartott, mely élénk em-lékében fog mindig maradni azoknak, kik szerencsések lehettek azt hallani. Az istenitisztelet után egyház-megyei közgyűlés volt a templom építés dolgában. — A közgyűlés megalakította az építési bizottságot, mely következő: elnök gróf Bethlen András főgondnok-főispán; alelnök Molnár János lelkész; pénztáros Or-bán Ferencz középiskolai igazgató; jegyző Bitay Béla s.-lelkész; Barabás Károly iparos, Borosnyai Dá-niel ügyvéd, Gencsy Endre főtörzsorvos, Koós Ferencz kir. tanácsos-tanfelügyelő, Nagy Gyula kir. erdőfel-ügyelő, Nagy Pál nyug. min. számtanácsos és Szabó Sándor rendőrbiztos. Műszaki bizottsági tagokul hatá-roztattak felkérni: Fellner Lajos m.-á.-v.-mérnök, Ujlaky Péter m.-á.-v.-osztálymérnök és Windt Lajos kir. mérnök. — A közgyűlést családias színe-zetű társasbéd követte az »Európa« nagytermében, melyen 50 személy vett részt. — Az első felköszön-tőt Szász Domokos püspök mondotta a királyra és családjára. — Ezt követték: Molnár János lelkész a

püspökre, Csizsér Gábor egyházmegyei esperes gróf Bethlen András főgondnokra, Koós Ferencz kir. tan-felügyelő Csizsér Gábor esperesre, Orbán Ferencz középiskolai igazgató Molnár János lelkészre, Dr Otrobán Nándor ny. bouvédezedorvos Deési János törvényszéki elnökre, Koós Ferencz tanfelügyelő Orbán Ferencz egyházmegyei képviselőre, Nagy Gyula erdő-felügyelő Sándor József E. M. K. E. főtákarra, János Lajos áll. isk. vezértanító Ujvárosi Ferencz egyház-megyei gondnokra. — Hatalmas, a jelen voltak össze-ségét felvillanyozott s többszöri zajos helyeslő félbe-szakításokra ragadott, sokakat meg könyekre indított felköszöntő következett most: az Emke lánglelkű főtá-kára, Sándor József köszöntötte fel a magyar néket. Leirhatatlan volt a felköszöntő hatása, minőhez fogha-tó mi brassóiak még alig ismerünk. Mondtak még felköszöntőket: Dániel György középiskolai tanár Koós Ferencz tanfelügyelőre, Bitay Béla lelkész a brassói ev. ref. egyházközség tagjaira, Zsigmond Ká-roly hétfalusi ev. ref. körlelkész a brassói protestáns nőegyletre s végül Szász Domokos püspök a hazára. — A püspök ur hétfőn hajnalban utazott el városunk-ból, miután alapját vetette meg a brassói ev. ref. egyház egy szebb jövőjének.

Közigazgatási bizottsági ülés volt a tegnap d. e. Brassóban gróf Bethlen András elnökle alatt. A gyűlésnek nevezetesebb tárgya nem volt s így arról szóló tudósításunk jövő számunkra maradt.

Kamara zene. Lassel R., az evangélikus nagy templom orgonistája által rendezett kamara-zenees-télyek második tegnapelőtti vasárnap tartatott meg a Nro. 1. termében, csinosan összeállított műsorral. Első számnak Jadassokunak könnyed folyású, behizelgő dallamokban bővelkedő és nálunk még elő nem adott zongorára, két hegedűre, violára és kis bőgőre irt ötösét hallottuk. Krause ur Lassel urral játszott a Mo-zartnak B-dár sonatáját és a kitünően összeválogatott kis vegyeskar Brahmsnak mélyen költői két népdá-lát, Robert Franznak egy vegyeskarát és a Fonak már egyszer előadott Brahms-féle cigány-dalokat éne-kelte. Ez utóbbi szám talán hirneves szerzőjének mély zenei tudományáról tanuskodik, előadása nehéz is, de a munka hatásában nem elég közvetlen; a feldolgo-zott magyar népdremotivumok azonban teljesen ki-vannak fordítva magyaros rythmusokból és jellegükből. Feltétlen dicséret illeti azonban az összes számok ki-vitelét. Gyönyörűen játszottak Lassel, Krause, Könings, Klink s Bergees urak a Sadusohn-féle Quintettet s ugyancsak elragadta a vegyeskar különösen a Brahms-féle két német népdalnak gondos és átérzett előadá-sával a jelenlevőket. Közönség szép számmal volt je-len, bár nem annyi, mint a mennyit e klasszikus jel-legű zeneestélyek megérdemelnének.

Hangverseny. A brassói róm. kath. jótékonyági egylet f. év norember 16-án a Nr. I. vendéglő nagy termében az árva- és szegény gyermekek javára tánc-zal összekötött hangversenyt rendez, melyen közre-működnek: Heltner Eugenia, Hiemesch J. k. a., Po-povits M. és Dr. Matyeka K. urak és a városi zene-ka. Az élvezetesnek ígérkező hangverseny részletes műsorát jövő számunkban közöljük. Belépti jegyek előzetesen kaphatók: László M. és L. és Simay test-vérek dívatüzlésében.

Rendőri hírek. (Verekezés.) Tegnap reggel ismét nagymérvű nyugtalanság tört ki a czukorgyári mun-kások között, mely végül tettelegességekre csapott át. A zavarokról értesítettvén, a városkayitánság egy altiszt vezetése alatt négy rendőrt küldött ki a rend helyreállítására.

Dicsőszentmártonból írják lapunknak, hogy folyó hó 6-án d. u. megtisztelték látogatásukkal az állami polgári leány-, elemi fiu- és leányiskolákat D a n i e l Gábor Udvarhelymegye főispánja és özv. gróf Béldy Ferenczné, a dicsőszentmártoni kisdudóvó-intézet véd-nőke, kik az igazgató kalauzolása mellett minden osztályt meglekintve, a gyermekek feleleteit hallgatták meg. Távozásuk alkalmával a látottak és hallottak fe-llett teljes meglegedésüket és örömeiket fejezték ki az igazgató előtt.

Afrikai mészárlások. Adenből a »Stefani ügy-nökség« jelenti: Shoából érkezett hírek szerint a der-visek felhasználva a negus és Menelik elővédje pa-rancsnokának távollétét, megtámadták Gondart és le-mészárolták a helyőrséget. A negus értesülvén erről-megtámadta a derviseket, a kik teljes vereséget szen-vedtek s három főnökük elesett.

Expedítio Stanley megmentésére. Lipót belga ki-rály ösztönzésére — mint Brüsszelből távirják — Zan-zibarból új expedítio indul utnak Stanley és Emin felkeresésére, a kiknek helyzetét Peters expedítiójának lemészárlása óta felette veszedelmesnek tartják.

A csángó vértanúk szobra.

A szabadságharcban vértanui halállal kimult 57 hétfalusi csángó testvérnek (köztük egy ág. ev. magyar lelkész) emeljünk Csernátfalui piacán emlékoszlopot. Adakozzunk e hazafias célra. Adjunk csángó testvéreinknek egy kincset általa, melyet meg fog becsülni nemzedékről-nemzedékre, a mely tanító-mestere lesz a hazafiságban.

A szoborra szerkesztőségünk készséggel fogadja el a legkisebb adományt is és nyugtázza.

Adakoztak Csernátfaluból:

Id. Nagy Mihály 10 kr. Erdélyi Jánosné, 4 kr. Miklós István 5 kr. Jani János 5 hr. Szén Balázs Mihály 1 kr. Veres Gaudi Andrásné 2 kr. Szász Mihály 2 kr. Ifj Köpe Csiri János 2 kr. Fazakas István 2 kr. Lenár József 3 kr. Gocza András 8 kr. Giró Szász János 5 kr. Czimbor Márton 2 kr. Sandi István 1 kr. Köpe Csiri András 2 kr. Miklós János 4 kr. Miklós István 3 kr. Szabó András 4 kr. Török András 4 kr. Fejér Simon István 8 kr. Gödri János 2 kr. Török Pál 4 kr. Gocza György 5 kr. Péter Samu 2 kr. Péter István 2 kr. Ifj Jani Samu 4 kr. Jancsó László 10 kr. Bencze András 5 kr. Kőnert Róza 5 kr. Vigoczki Ferencz 5 kr. Köpe S. János 4 kr. Miklós P. Mihály 4 kr. Ács István 4 kr. Veres István 10 kr. Perényi Berta 10 kr. Gáspár Pál 10 kr. Novák Oszkár 10 kr. Kónya István 20

kr. Partin Mihály 3 kr. Dávid András 2 kr. György N. 2 kr. Fekete Mózes 10 kr. N. N. 2 kr. Német János 2 kr. Sanik János 5 kr. Kovács M. 10 kr. Thal András 20 kr. Gávrus János 1 frt. Köpe Márton 10 kr. Magdó István 10 kr. Grosz Károly gyógyszerész 20 kr. Dávid István 2 kr. Bencze András 5 kr. Bartha András 4 kr. Köpe Mihály 4 kr. Ilon Mihály 4 kr. Ober János 2 kr. Magdó András 5 kr. Szabó János 2 kr. Buda András 2 kr. Miklós János 5 kr. Csukás Mihály 2 kr. Dávid Miklós András 2 kr. Ádám Mihály 2 kr. N. N. 1 kr. Miklós Gy. 2 kr. R. M. 2 kr. Zsoka István 5 kr. Dávid János 4 kr. Jani János 3 kr. Micsók M. 2 kr. Vajda M. 10 kr. Giró Mihály 4 kr. Dávid Mihály 2 kr. Pajor Köpe Márton 3 kr. Magdó István 4 kr. Dávid István 4 kr. Csukás János 2 kr. Összesen: 4 frt 78 kr.

Brassói vasutforgalom.

Vonatindulások: a) Budapest felé: vegyesvonal reg. 5 óra 54 perczkor; gyorsvonal délután 2 óra 15 perczkor; személyvonal este 7 óra 7 perczkor b) Bukarest felé: gyorsvonal reggel 5 óra 3. percz és délután 2 óra 14 perczkor. Vonatérkezések: a) Budapest felől: személyvonal délelőtt 9 óra 54 perczkor; gyorsvonal d. u. 2 órakor; vegyesvonal este 8 óra 32 perczkor. b) Bukarest felől: gyorsvonal d. u. 2 óra 5 perczkor s éjjel 10 óra 17 percz-

kor. Pénteken reggel 7 óra 23 perczkor különvonalat érkezik Predeáról.

Süketeknek.

155 37--50

Egy egyén, a ki egy egyszerű szer által meggyógyult 23 évi süketsegből és fülzugasból, kész annak leírását német nyelven mindenkinek ingyen elküldeni. Czim: J. H. Nicholson, Wien XI., Kolingasse 1.

Brassói piaci árfolyam.

A pesti m. keresk. bank jelentse. —

Brassó, 1889. november hó 12-én

Román pairpénz a 20 frankos	9.42 vétel 9.44 eladás
Ezüstpénz a 20	9.38 • 9.40
Napoeleond'or (aranypénz)	9.46 • 9.47
Török lira	10.72 • 10.74
Arany	5.58 • 5.56
Orosz papírrubel	123.— • 125.—

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről Horváth László (Segesvár.)
Kis-Küküllőmegye részéről Gyöngyössi István (D.-Szent-Márton)

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Sz. 19047.—1889.

Hirdetmény.

Szerdán, folyó évi november hó 20-án a városi gazdasági hivatal irodájában az új barompiacra lévő korcsma ajánlat-tárgyalási uton a legtöbbet ígérőnek 3 évi időtartamra bérbe ki fog adatni. A vonatkozó ajánlatok legkésőbb folyó évi november hó 20-án délelőtti 12 óráig a városi gazdasági hivatalnál, hol a feltételek is betekintheők, átnyújtandók.

Brassó, 1889. nov. hó 2-án.

A városi tanács.

Szám 2169.—1889. tikkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

Az erzsébetvárosi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, miszerint ákosfalvi *Spierer Bernád* végrehajtatónak fületelki *Gross Petrus alias Wolff* végrehajtást szenvedő elleni 234 frt 91 kr tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. járásbírósg területén levő Fületelke községben fekvő, a 3. számú telekjegyzőkönyvben A + 2, 3, 5—13, 15—17, 19—29. és 31—36. rendsz., ugyancsak a fületelk 524. sz. tikkvben A + 1—5. rendszám alatti és összesen 699 fitra becsült ingatlanokra az egyenként kitett becsérték, mint megállapított kiáltási árban az egyenkénti és egészbeni árverést elrendelte, és hogy ezen ingatlanok az 1889. évi december hó 4-ik napján délelőtti 9 órakor Fületelke község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiáltási áron alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Erzsébetváros, 1889. okt. 17.

A kir. törvényszék, mint telekkvi hatóság: (425) 1—1 Incze, kir. törvénzéki e. bíró.

Sz. 70.809.—1889. Magyar kir. államvasutak.

Pályázati hirdetmény.

A magyar kir. államvasutak igazgatóság különféle leltári tárgyaknak u. m. I. Műhelyi és pályafentartási célokra szolgáló acél- és vasszerszámok.

II. Vasuti célokra szolgáló acél és kovácsolt vaseszközök, bélyegzők, ólomzár fogok stb.

III. Öntött vas szerszámok és eszközök.

zók, továbbá fából és vashól összeállított szerszámok és eszközök.

IV. Butorok, asztalos- kárpitos- és esztergályos készítmények.

V. Ládogos és lámpagyári készítmények.

VI. Ágyneműek és pokróczok.

VII. Ács és kádár készítmények.

VIII. Tűzoltó-szerek és ércöntvények.

IX. Vashól való pénz- és menetjegyszekrények.

V. Villamos-jelzési és levelezési eszközök.

XI. Különböző u. m. tömlők, ponyvák, órák, műszerész-bőröndös, szűcs- és szíjgyártó készítmények stb. 3 éven át leendő szállítása iránt nyilvános pályázatot hirdet.

E hirdetmény teljes szövege és bővebb felvilágosítás a m. kir. államvasutak igazgatóságának anyag- és leltárbeszerzési osztályánál: Andrassy ut 75. sz. I. emelet, 47. ajtó) kapható. A pályázati hirdetmény a részletes szükségleti kimutatás és az ajánlati minta a kolozsvári üzletvezetőségénél is betekinthező. Az ezen pályázatra vonatkozó ívenként 50 kros bélyeggel ellátandó ajánlatok 1889. évi december hó 10-én déli 12 óráig ugyancsak említett szakosztálynál benyújtandók vagy posta útján beküldendők.

Budapest, 1889. október 17-én.

A m. kir. államvasutak igazgatósága.

Szám 5272.—1889.

Hirdetmény.

Szt.-Agotha járás Rozsonda, Vesződ és Vérd községeitől, Rozsonda község székhelyével új alakult körjegyzői csoport körjegyzői állomás betöltése érdekében pályázat hirdetettik.

Ezen állással 40 fit évi fizetés, a lakás természetben, vagy 50 frt évi lakbérrel, az irodai átalány évi 40 frttal és az irodában való szükséges tűzifával, vagy ezen községekkel megállapítandó váltásdíjjal össze van kötve.

Pályázni kívánók felhivatnak jegyzői vizsgáról szóló oklevéllel, a keresztlevelel, az eddigi szolgálati okmányokkal és a német és román nyelv jártasságát tanúsító bizonyítványokkal felszerelt folyamodványukat folyó hó 25-éig az alólírtak beadni.

Szt.-Agotha, 1889. nov. hó 2.

A járási főszolgabíró:

(426) 2—2

Schaser.

Szám 6748.—1889. szolgab.

Arverési hirdetmény.

Folyó évi november hó 25-én reggel 9 órakor Muzsna mezőváros tulajdonát képező két patak-lisztelő malma, három egymásután következő évre nyilvános árverésen hasznbérbe fog adatni.

Kiáltási ár:

a felső malomra . . . 512 frt,
az alsó malomra . . . 213 frt.

Ugyanaz nap a vadászati jog is a következő 6 évre ki fog adatni hasznbérbe. Az árverés Muzsna mezőváros irodai helyiségében fog megtartatni.

Medgyes, 1889. október hó 30.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája helyet (427) 2—3

Maurer, szolgabíró.

20 ló erejű
mozdony „Locomobil”

malom hajtásra nagyon alkalmas, a legjobb karban, jelenleg épen mű-

ködében, megtekinthető. Olcsó árban eladó. Bővebbet

TUTSEK E-nél

(420) 3—3 Brassó, Nagy-utca 491.

Hirdetés.

Van szerencsém tudatni, hogy
ügyvédi irodámat

a Színház-utczában 313. sz. a. tálatató házbán helyeztem át.

Damian Simon,
h. ügyvéd.

MINDEN DOHÁNYTÖZSÉBEN

A LEGJOBB
Szivarka Papir
A VALÓDI
LE HOUBLON
Franczia Gyártmány
CAWLEY & HENRY cégtől
PÁRIZSBAN
UTÁNZÁSTÓL MINDENKI ÓVATIK!

Főraktár az Osztrák-Magyar monarchiában: OTTO KANITZ & Co., 1, Stoss im Himmel, 3, WIEN.

„ALBINA”

takarék- és hitelintézet brassói fióktelepe
leszámítol

jó küldeményeket (rimesse) 6⁰/₁₀-al
engedélyez váltóhiteleket
6¹/₂—7⁰/₁₀ mellett,

(231 f) 10—*

mely utóbbiak a pénztári viszonyok szerint és a
váltóösszeg időnkénti megfelelő redukálása mellett
ismételten prorongálhatók.

Bővebbet az intézet irodájában

Brassó, főtér 90. sz. a. naponként
8—2 óráig.